

KAMERAET

THOMAS BOESGAARD

Inventaret fra en lejlighed optog det meste af pladsen i storskralds-rummet. Slidte møbler, krøllet tøj og gamle bøger. Ikke rigtig noget der gav anledning til genbrug, men alligevel tændte for nysgerrigheden. Efter at have kigget på gamle bøger i en flyttekasse, dukkede der et gammelt kamera op.

Jeg selv var blot ude med et par gamle pletter, som i afsavn af levende planter nu endelig efter mange års kedsomhed, måtte ende deres dage som skrald. De havde ikke nær samme nysgerrigheds-værdi som alle de ting der var i rummet, og slet ikke som kameraet. Jeg var ikke for fin til at klunse, og rettede straks min fulde opmærksomhed mod den let ældre sag. Det var gammelt, måske tyve år. Det havde spor af mange års brug, men så ellers fint ud. Det havde den slags slid, som man i en slags forsvar for at klunse det, blev nødt til at betegne som patina.

Det var et Olympus med modelbetegnelsen "Trip 35". Det havde kun ganske få indstillingsmuligheder, og så ikke særligt værdifuldt ud. Filmtælleren stod på 34, mon der var en film i? Jeg trak filmen frem og trykkede på afløseren med skraldet som motiv. Jeg gjorde det samme igen, denne gang med den gamle bunke af afpillede cykellig som motiv. Måske var der ikke nogen film i alligevel? Jeg prøvede endnu engang, men kunne mærke at det gik stramt, hvilket tydede på at der rent faktisk var en film i kameraet. Nu var der endnu et kamera til den lille samling jeg havde stående i lejligheden. Jeg spoled filmen tilbage og tog den ud. Med kamera i den ene hånd og filmen i lommen, gik jeg op til mig selv igen. Kameraet røg ind til de andre i samlingen, mens filmen blev lagt på skrivebordet, hvor der for en gangs skyld herskede orden imellem penne, notesbøger og en fem-seks romaner som jeg absolut måtte læse på samme tid.

Filmen fik lov at ligge på skrivebordet nogle dage. Skulle jeg sende den til fremkaldelse, eller ville det være at snage for meget i en andens liv? Min nysgerrighed overvandt min fornuft, og jeg retfærdiggjorde min handling med at jeg jo alligevel ikke vidste hvem der havde ejet kameraet, og at personen jo selv havde smidt det ud.

Den dag filmen skulle hentes var jeg hurtigt ude af døren fra arbejdet, og oplevede den sædvanlige spænding når en film skulle hentes fra fremkaldelse, denne gang havde var det krydret med en stor flok sommerfugle i maven. Måske ville det bare være en blank film uden et eneste billede? Eller måske en serie kedlige snapshots fra en charter-rejse til Mallorca? Jeg nåede at tænke en masse spændende muligheder igennem på vejen til fotohandleren.

Hos fotohandleren ville jeg ikke kigge billederne igennem. Jeg var for spændt, men måske også nervøs for hvad der ville dukke op. Til gengæld foregik det i fuld fart på vej hjemad. Billedposen blev lagt på skrivebordet, mens jeg hastigt bryggede en stor kop kaffe.

Med kaffen på bordet, og et stort område ryddet, tog jeg billederne ud af posen som var det en særlig religiøs ceremoni, eller en detektiv som sirligt skulle gennemgå bevismaterialer. Jeg fik startet med det sidste billede, som var en halv eksponering af en bunke cykler. Det sidste billede som jeg selv havde taget. Jeg havde ingen anelse om hvornår de andre billeder på filmen var taget, om det fyldte storskralds-rum var resultatet af en omgribende oprydning, en flytning eller måske en person som var død. Ejendommen som jeg boede i var stor, og jeg var ikke typen som fulgte med i hvem der flyttede ind eller ud.

Jeg vendte bunken med billeder, så jeg kunne starte med den første eksponering, i stedet for de billeder af skrald jeg selv havde taget.

Det første billede var et selvportræt taget i et spejl. Det måtte være kameraets ejermand. Det meste af ansigtet var dækket af kameraet og de hænder som støttede, resten var dækket af halvlangt hår og et fuldskæg. Han havde en kortærmet skjorte på. Nystrøget og lyseblå, men hængende ud over de korte kakifarvede shorts. Hans fødder var bare. Skuldrene hang en smule, så det kunne være et ungt mand med en slap holdning, eller en midaldrende herre. Spejlet i sig selv var stort, og jeg kunne ikke erindre at have set det blandt storskraldet - nogen kunne have klunset det. I spejlet kunne jeg se noget af det rum hvor billedet var taget. Der var tomt.

Billede nummer to var af en kvinde. Det var taget udendørs og på afstand, og var en smule rystet. Stedet kendte jeg. Det var på Classensgade som lå tæt på hvor jeg boede. Jeg kunne svagt genkende nogle af de parkerede biler, og sammenholdt med lyset og kvindens sommerkjole, gættede jeg på at billedet måske var taget sidste sommer.

Så fulgte en serie af hvad jeg gættede på måtte være den samme kvinde. Flere af billederne var taget på nært hold, men på ingen af billederne var der kontakt mellem kvinden og fotografen, så det lod til at billederne var taget uden at kvinden var vidende om det. Efterhånden som serien af billeder voksede, kunne jeg se på lys, træer og skyer, at de måtte være taget over en lang periode. Så skiftede motivet, og kvinden var ikke længere på det billede jeg sad med. Der var et billede af døren til en opgang, af trappen, en hånd på et dørhåndtag og så igen et billede af kvinden. Billedet er taget indendørs, og hun bevæger sig væk fra fotografen, med hovedet drejet en anelse bagud, så man kan se et tomt og måske skræmt udtryk i hendes ansigt.

Og så kom det billede som jeg aldrig havde forventet eller gættet på i mine vildeste forestilling. Kvinden ligger på gulvet, tøjlet er forrevet, arme og ben i en unaturlig stilling og hovedet i en stor pøl af blod.

Det billede krævede ingen nærstudier, og at få det ud af hovedet i blot et kort øjeblik krævede at jeg gjorde alt hvad jeg kunne for at samle mine tanker. Det var som brændt ind på nethinden. Men det var jo bare et billede, hvem sagde at det var virkelighed? Mit hoved blev en smule klart igen, og jeg tog det næste billede. Det var endnu et selvportræt i det samme spejl. Det lignede personen på det allerførste billede, men denne gang var manden i spejlet både klippet og barberet. Var det en morder jeg sad og kiggede på? Var det en morders billeder jeg sad og kiggede på, og var det kamera jeg for nyligt havde indplaceret i min samling en morders perverse stykke legetøj?

På det næste billede var det svært at se motivet. Rystet og uskarpt, men der var en person med ryggen til kameraet taget fra måske 20-30 meters afstand. Endnu et offer tænkte jeg stille. Og så kom chokket der næsten væltede mig af stolen, som lukkede al lyd omkring mig ude, tiden gik i stå, min vejrtrækning gik i stå og jeg kunne fornemme og mærke at mit hjerte bankede voldsomt i mig. Det var et nærbillede af mig selv. Jeg står med en nettopos, og er ved at låse mig ind. Jeg har siden til fotografen Jeg husker ikke den dag hvor billedet må være taget, og i den følgende serie af billeder, alle af mig selv, er jeg alene, udendørs, på vej til det ene eller andet. Det sidste billede er af storskralds-rummet - det billede som jeg selv tog. Jeg ryster, mærker kvalmen stige op og stirrer tomt på det sidste billede...

Slut